

18 JUN 2002

**APPLICATION OF THE PHILOSOPHY OF CRIMINOLOGY
IN SENTENCING OF THAI COURTS : CASE STUDY
OF INTENTIONAL CRIMINALS, NEGLIGENT
CRIMINALS, AND PROVOKED CRIMINALS**

UTID SUPARP

**With compliments
of**

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF DOCTOR OF PHILOSOPHY
(CRIMINOLOGY, JUSTICE ADMINISTRATION AND SOCIETY)
FACULTY OF GRADUATE STUDIES
MAHIDOL UNIVERSITY**

2002

ISBN 974-04-01569-5

COPYRIGHT OF MAHIDOL UNIVERSITY

TH
U89a
2002
C.2

Copyright by Mahidol University

4037613 SHCJ/D : MAJOR : CRIMINOLOGY , JUSTICE ADMINISTRATION AND SOCIETY; Ph.D. (CRIMINOLOGY, JUSTICE ADMINISTRATION AND SOCIETY)

KEY WORDS : SENTENCING/PHILOSOPHY OF CRIMINOLOGY

UTID SUPARP : APPLICATION OF THE PHILOSOPHY OF CRIMINOLOGY IN SENTENCING OF THAI COURTS : CASE STUDY OF INTENTIONAL CRIMINALS, NEGLIGENT CRIMINALS AND PROVOKED CRIMINALS. THESIS ADVISORS : CHAIWAT PANJAPHONGSE, Ph.D., KAMONTIP KHATKARN, Ph.D., SOMCHART SAWANGNETR, Ph.D., PAIJIT SAVASDISARA, Ed. D., 324 p. ISBN 974-04-1569-5

The objectives of this research were to study the concept of applying the philosophy of criminology to sentencing and to draw a conclusion in connection with its application to offenders, including the examination of judges' opinions on such conclusions. The Scope of the study was limited to case study of criminals by nature and criminals by mistake. The research methods were mainly documentary research and in-depth interviews. The conclusion was developed by the synthesis of the results, derived from such methods. Further, the judges were asked for opinions on that conclusion about whether or not they agreed on it. In this connection, the sample population was composed of 1,249 judges who have been in the judicial positions for over 10 years. Questionnaires were employed as the tool to gather data from all samples, without choosing at random. The results which are presented as a percentage were used to support the extent to which the judges agreed on the mentioned conclusion.

The research findings revealed that sentencing should be appropriate for both the offence and the offender. The major elements of sentencing were (1) the facts of the case and (2) the theoretical principles. The facts of the case are composed of the circumstances of the case and the offender's history. The major theoretical principles are the retribution, prevention, rehabilitation and social protection theories. As for the way to apply the punishment theories to sentencing, the findings recommended mixed applications by putting emphasis on one of them and taking others as the supplements. The retribution theory should be mainly applied to the case of serious offences, while the rehabilitation theory should be mainly applied to the case of less serious ones. Furthermore, the prevention theory should be mainly applied to the recidivists. When considering their applications to each type of offenders, who are criminals by nature and criminals by mistake, the findings suggested different ways of application. For example, the offenders who commit serious offences, in principle, should be sentenced to a harsh penalty, while ones who commit less serious offences should be sentenced to a light penalty, being in proportion to the offences, except for the case of provoked offenders where the penalty may not be imposed in proportion to the offences. Finally, the recidivists or repetitious offenders, in principle, should be sentenced to an especially harsh or the harshest penalty, as the case may be.

The recommendations from this research were that sentencing should consider applying major and additional measures to be appropriate for both the offence and each individual offender. In this regard, the judges should always take into account the facts of the case and the punishment theories in their exercise of discretion on sentencing, so that the sentencing may be more effective and may result in the effective prevention of crimes.

4037613 SHCJ/D : สาขาวิชา : อาชญาวិทยา การบริหารงานยุติธรรมและสังคม; ปร.ค. (อาชญาวិทยา การบริหารงานยุติธรรมและสังคม)

อุทิศ สุภาพ : การนำปรัชญาอาชญาวิทยามาใช้ในการกำหนดโทษของศาลไทย : ศึกษา เฉพาะกรณีผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ร้ายและผู้กระทำผิดโดยพลั้งพลาด(APPLICATION OF THE PHILOSOPHY OF CRIMINOLOGY IN SENTENCING OF THAI COURTS : CASE STUDY OF INTENTIONAL CRIMINALS, NEGLIGENT CRIMINALS AND PROVOKED CRIMINALS) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ : ชัยวัฒน์ ปัญงพงษ์, Ph.D., กมลทิพย์ กติการ, Ph.D., สมชาติ สว่างเนตร, Ph.D., ไพจิตร สวัสดิศตาร, Ed.D. 236 หน้า ISBN 974-04-1569-5

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดในการนำปรัชญาอาชญาวิทยามาใช้ในการ กำหนดโทษและหาข้อสรุปเกี่ยวกับแนวคิดและในการนำปรัชญาอาชญาวิทยามาประยุกต์ใช้ในการ กำหนดต่อผู้กระทำผิดรวมทั้งศึกษาความคิดเห็นของผู้พิพากษาต่อข้อสรุปที่ได้ ซึ่งมีขอบเขตในการศึกษา เฉพาะกรณีผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ร้ายและผู้กระทำผิดโดยพลั้งพลาด โดยใช้วิธีดำเนินการวิจัยจากเอกสาร และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเป็นหลักและนำผลที่ได้มาสังเคราะห์เป็นข้อสรุป เมื่อได้ข้อสรุปแล้วจึงนำ ไปสอบถามความคิดเห็นของผู้พิพากษาว่าเห็นด้วยหรือไม่ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้ พิพากษาที่รับราชการเป็นผู้พิพากษามาตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 1,249 คน ซึ่งอาศัยแบบ สอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลทุกคน โดยไม่มีการสุ่มตัวอย่างแต่อย่างใด เพื่อนำผลที่ได้ ซึ่งเป็นค่าสถิติร้อยละมาสนับสนุนว่าผู้พิพากษาเห็นด้วยกับข้อสรุปนั้นเพียงใด

ผลการวิจัยพบว่า การกำหนดโทษควรจะต้องให้มีความเหมาะสมกับความผิดและตัวผู้ กระทำผิดด้วย สำหรับองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดโทษประกอบด้วย (1) ข้อเท็จจริงแห่งคดี (2) หลักทฤษฎี สำหรับข้อเท็จจริงแห่งคดีที่สำคัญได้แก่ พฤติกรรมแห่งคดีและประวัติภูมิหลังของผู้กระทำ ผิด ส่วนหลักทฤษฎีที่สำคัญได้แก่ทฤษฎีการลงโทษเพื่อทดแทน ทฤษฎีการลงโทษเพื่อป้องกัน ทฤษฎี การลงโทษเพื่อปรับปรุงแก้ไขฟื้นฟู และทฤษฎีการลงโทษเพื่อป้องกันสังคม สำหรับแนวทางในการนำ ทฤษฎีการลงโทษมาใช้ในการกำหนดโทษนั้น ควรจะต้องนำทฤษฎีการลงโทษมาใช้ร่วมกัน โดยให้ยึด ทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งเป็นหลักและนำทฤษฎีอื่นมาเสริม ซึ่งความคิดที่มีความรุนแรงมากใช้ทฤษฎีการลง โทษเพื่อทดแทนเป็นหลัก สำหรับความคิดที่มีความรุนแรงน้อยใช้ทฤษฎีการลงโทษเพื่อปรับปรุงแก้ไข ฟื้นฟูเป็นหลัก ส่วนผู้กระทำผิดซ้ำใช้ทฤษฎีการลงโทษเพื่อป้องกันเป็นหลัก เมื่อนำมาประยุกต์ใช้กับผู้ กระทำผิดในแต่ละประเภทได้แก่ผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ร้ายและผู้กระทำผิดโดยพลั้งพลาดแล้วจะได้แนวทาง ในการกำหนดโทษแตกต่างกันไป เช่นผู้กระทำผิดที่มีความรุนแรงมากโดยหลักแล้วควรกำหนด โทษสูง และผู้กระทำผิดที่มีความรุนแรงน้อยโดยหลักแล้วควรกำหนดโทษต่ำตามสัดส่วนของการกระทำ ความผิด เว้นแต่ผู้กระทำผิดโดยบันดาลโทสะการกำหนดโทษไม่จำเป็นต้องเป็นสัดส่วนกับการกระทำ สำหรับผู้กระทำผิดซ้ำหรือซ้ำซากนั้น โดยหลักควรกำหนดโทษให้สูงกว่าปกติหรือสูงสุดแล้วแต่กรณีไป เป็นต้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยคือ การกำหนดโทษควรพิจารณาถึงมาตรการหลักและมาตรการเสริม เพื่อนำมาใช้ให้มีความเหมาะสมกับความผิดและตัวผู้กระทำผิดเป็นกรณีๆ ไป โดยผู้พิพากษาจะต้องคำนึง ถึงข้อเท็จจริงแห่งคดีและหลักทฤษฎีการลงโทษมาประกอบการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษด้วยเสมอ เพื่อให้การกำหนดโทษมีประสิทธิภาพและมีผลต่อการป้องกันอาชญากรรมได้มากยิ่งขึ้น